

til Hensigt at oplyse det virkelige Forhold og ogsaa at gøre, hvad der kunde gøres, for at skaffe Dagmar Oprensning.

Det, jeg nu kan gøre, er altsaa direkte og først at træffe Foranstaltninger overfor Politiet. Men at ramme en Inspektionsbetjent, som har Ansvaret for, at Dagmar blev kørt sammen med den fulde Mand fra Store Kongensgades Politistation til Raadhuset, forekommer mig ikke saa interessant og heller ikke det, som er at foretage overfor Vicepolitidirektøren. Det, som vilde glæde mig mere, var, hvis det var muligt at træffe almindelige Foranstaltninger, som i saa vidt Omfang som muligt kunde forhindre, at sligt gentoges. Jeg skal da i den Henseende oplyse, at der til den nugældende Grundlov er knyttet en midlertidig Bestemmelse under 4, som siger: „Indtil en Omordning af den kriminelle Proces er iværksat, vil den i § 80 omhandlede Indankning af en Fængslingskendelse ske som af en privat Sag, dog med Ekstraretsvarsel, ligesom den klagende er fritaget for Brugen af stemplet Papir og Erlæggelsen af Retsgebyrer“. Og derefter tilføjes der i et nyt Punktum det, som det for mig kommer an paa: „Der bør gives ham Adgang til i Anledning af en saadan Paaanke at raadføre sig med en Sagfører, og nye Oplysninger kunne fremlægges for Overretten“. Denne Bestemmelse har aldrig været brugt. Det staar nu i min Magt, og jeg vil benytte min Embedsmyndighed til at udsende et Opslag om, at enhver anholdt, over hvem der bliver afsagt et Arrestdekret, har Ret til i den Anledning at raadføre sig med en Sagfører. Et Opslag herom skal blive anbragt i alle Arrester, og for at ikke nogen af økonomiske Grunde skal afholde sig fra at kræve en Sagførers Tilstedeværelse for at raadføre sig med ham, naar der er Tale om at afsige Arrestdekret over ham, eller naar Arrestdekret er afsagt over ham, for at ingen af økonomiske Grunde skal afholde sig derfra, vil jeg tilføje, at denne Sagførerhjælp sker uden Betaling for uformuende. Den maa altsaa naturligvis betales som Delinkventomkostninger i Almindelighed; men jeg har undersøgt Sagen og er kommet til den Overbevisning, at det er muligt for Justitsministeren at tilsige enhver uformuende at kunne faa denne Hjælp uden Betaling. Det bliver altsaa saaledes, at Udgiften afholdes paa den samme Maade som Delinkventomkostninger i Almindelighed. Da det nemlig staar i Administra-

tionens Magt at give fri Proces i ethvert Tilfælde, maa den ogsaa ved en almindelig Tilsigelse kunne give uformuende fri Proces i hvert enkelt Tilfælde, hvor de, staaende overfor et Arrestdekret, søger Sagførerhjælp. Der kunde ogsaa have været Tale om at søge en Bevilling paa Finansloven til at afholde disse Udgifter, og jeg tvivler ikke om, at den høje Rigsdag vilde bevilge, hvad der var fornødent for at hjælpe anholdte i denne store Vanskelighed. Men det kunde foregribe det brændende Spørgsmaal, hvorvidt Staten eller Stat og Kommune i Forening skal afholde Delinkventomkostninger, og jeg vil derfor nødtigt komme ind paa det. Det er den almindelige Foranstaltning, som ad administrativ Vej kan træffes i Øjeblikket, og den er det min Agt at sætte i Værk.

Der har i den sidste Tid i en stor Del af Provinspressen været rettet Henvendelser til mig, som gaar ud paa, om jeg ikke vilde være villig til som en rent foreløbig Foranstaltning at søge fremmet et Forslag om, at der kunde sikres den anholdte, arresterede, sigtede bedre Defension og tidligere Defension, end han nu kan faa. Jeg skal sige derom, at det vilde jeg være meget villig til, hvis der virkelig var en udbredt Stemning derfor. Man kan mod det anføre, at vi staar ligeoverfor den store Retsreform, som allerede er vedtaget to Gange, og man kan for det anføre, at selv om Retsreformen bliver fremmet med den største Iver og Hurtighed, vil det dog endnu vare længe, inden den kan føres ud i Livet. Man kunde derfor tænke sig, at der i Rigsdagen kunde være Stemning for en saadan rent foreløbig Foranstaltning, der ikke skulde øve nogen som helst Indflydelse paa Spørgsmaalet om større eller mindre Hurtighed i Bestræbelserne for at fremme Gennemførelsen af Retsreformen i Almindelighed. Men Sagen ligger paa Grund af Fortiden vanskeligt. Jeg vil være villig til at tage Spørgsmaalet op og søge det fremmet, hvis der er en stærk Stemning derfor i Rigsdagen, men jeg vil ikke finde det rigtigt at gøre det, selv om jeg kunde sikre mig Flertal for en saadan Foranstaltning i dette høje Ting, dersom henimod Halvdelen af dette høje Tings Medlemmer vilde rejse sig og sige, at de deri saa et Forsøg paa at komme bort fra hele Retsreformen som saadan. Men dersom man fra alle Sider kan enes om at anse det for heldigt at fremme et